

B2-páholy

Nem gondolom, hogy menne valahová. Valahová az megy, aki valaki. Persze, mindenki valaki még, amikor nekiindul az életnek. Ez a látszat viszonylag sokáig fenntartható. Azután gyorsuló folyamatban veszíti el ezt a valakit, vagy fogy el belőle az a nálánál jóval több önnönmagas(s)ág, aki állítólagosan lehetett volna. Kicsit bonyolultnak látszik ez, de nincs rajta sok lamentálni való. Emberünk, aki nem valaki, hanem csak úgy van, leginkább lődörög. Megy ide-oda, de az ide-odának soha nincs iránya. Mehet hivatalba, jöhet munkahelyről, hozhatja a gyerekeit az óvodából vagy viheti az iskolába, elmehet a felesége elé a fodrászhoz, vagy elviheti esti nyelviskolába, nincs jelentősége egyiknek sem. Az ember csak egyszer veszítheti el a tulajdonságait, és már soha nem talál vissza hozzájuk. Ami a legszörnyűbb ebben, hogy még csak nem is tulajdonság nélküli ember lesz belőle, mert akkor legalább hivatkozhatna Musilra, már ha olvasott volna valaha is Musilt, de természetesen nem olvasott. Musilt se. Miért is olvasott volna? Ráadásul a valamire való hivatkozásnak a feltétele mindenképpen a valakiség.

A szóke csaj, kimondottan bombázó, valami elképesztő ruházati harmóniákkal bíró, valóság feletti jelenség, épp akkor fordul be a sarkon, amikor emberünk odaér. Na már most, az egyszerűbb narráció kedvéért, adjunk emberünknek nevet! Hívjuk őt hozzá illő semleges néven! Legyen innentől – Tahi! Csak így, egyszerűen. Na, ez a Tahi megtorpan, amikor meglátja a szóke lányt, aki szintén megtorpan, és rámosolyodik. Tahi, ez te vagy? És most, a narráció egyszerűsítése kedvéért, tételezzük, hogy a szóke csaj ismeri az épp csak az imént kapott nevet, Tahi meg hallgat rá. Ismerjük egymást?, kérdezi meglepetten. A szóke tovább mosolyog. Hát persze. Én rögtön megismertelek. Meg-e, kérdezi ütődötten a nemvalaki. Én nem téged. Én téged igen. Pedig erősen kopaszodsz. Igen, mondja Tahi. Pedig mulatságos kis pocakot növesztettél a pipaszár lábad fölé. Igen, vörösödik el Tahi. Csúnyán ráncosodsz, ráadásul kínosan tokásodol is. Igen, nyögi növekvő zavarral Tahi. A bőrod azt árulja el, hogy iszol is, húzza. Igen, krárog Tahi. Az inged vasalatlan, a nadrágod pezsétes. Legalább két sikertelen házasság romosodik mögötted. Igen, hörög elreménytelenedve Tahi. Egy senki lett belőled, Tahi, összegzi a szóke csaj. És hogy mi egyebet vett még észre a vele szemben álló nemvalakin, a narráció leegyszerűsítése miatt most elhagyjuk.

Pedig voltál te az élet császára is, Tahi. Voltam?, kérdez vissza meglepődve a nemvalaki. Nem emlékszem rá. Nem emlékszem magamra, teszi hozzá, ha lehet, még inkább elbizonytalanodva Tahi. Én emlékszem, hogy te voltál minden dolgok megmondhatója. Honnan ismerjük mi egymást?, bátorodik föl a tájékozódó kérdésig a nemvalaki. A gimnáziumból. Rólam is megmondtad, ki vagyok. Nem emlékszem rád, bizonytalanodik vissza a semmibe a nemvalaki. Arra sem emlékszel, hogy hívtál? És hogy hívtátál a többiekkel az osztályból? Nem, lehelte alig hallhatóan Tahi, nem is némiképpen rosszat sejtve. Pattanásos kövér disznónak hívtál. Tizenöt éves voltam. És miattad közösítettek ki az osztályból. Tahi a beszélgetésük során most először összerándul. Te vagy?, kérdezi őszinte rémülettel. Nem, nem én vagyok. Akkor sem én voltam ott, a gimnáziumban, csak te tapostál le oda, ahol ha megmaradok, most ugyanolyan száználmas véglény lennék, amilyen te lettél, Tahi. És akkor, csuklik egyet a nemvalaki, mi lett belőled? Ügyvéd lettem. Én meg senki, mondja vagy kérdezi, feljajdulva Tahi. Ez meg hogy lehet, nyáladzik. Amit az élet elvett valamikor, azt később és máshol és máshogyan visszaadja. Tőled elvette azt, amit túl korán adott neked.

Mit, hunyorgott a nemvalaki. Azt a mocskos fölényt, amivel sokáig gyilkoltál. Most lát-lak téged legyilkolva. Amúgy, kérsz egy italt? Igen, motyogja kiszáradt torokkal Tahí. A lány a zsebébe nyúl, egy gyűrött tízezrest húz elő onnan, és a meglepett nemvalaki markába nyomja. Ebből többet is megijhatsz, Tahí. Te nem jössz?, szorongatja izzadó markában a bankjegyet a nemvalaki. Veled? És a meglepett Tahit kikerülve továbbáll. Persze, a dramaturgia kedvéért meg kellene fordulnia pár lépés után, és azt kellene mondania, hogy veled soha, de az ilyen látványos számárfordulat csak a romantikus filmekben szokott megtörténni. Tahí elindul a kocsmá felé, és azon tűnődik, ebből a pénzből akár egy vasalót is vehetne. De miért vegyek, kérdezi magától az első pohár vegyespálinka után. Többet úgyse találkozom ezzel a... nem meri befejezni. Ha eddig nem értett semmit, innentől aztán már végképp semmit, de igazán semmit sem ért a világból. Igaz, mitől is lenne az jó neki!

Zalán Tibor

Németh András
Nővérek
Vízkereszt előtti konyhájában

Nem akar a szem alá meredni
a délután. Mutatókon, számlap
lemezén már túljutott ablakban
otthonatlan fény. Elmenekülne,

de valami kicsi szégyen esti
imádkozásra leültetné csap
csöpögő fémhajlatához, halkán
sorjázna pár szót, mint aki büszke.

Amire a hideget semennyi
haszonra váltja, arany tél visz nap
melegéből gyertyalángig, mert van,
sercent gyufát, kályhát is igézve.